

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 41/06-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. februára 2006 predbežne prerokoval sťažnosť M. U., bytom P., zastúpeného advokátom JUDr. J. S., Ž., ktorou namietal porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 16 C 14/02 a v konaní vedenom na Krajskom súde v Trenčíne pod sp. zn. 5 Co 174/04, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. U. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 19. augusta 2005 doručené podanie M. U., bytom P. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. S., Ž., ktoré bolo označené ako „Sťažnosť“. Z obsahu podania vyplynulo, že sťažovateľ namietal porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na prerokovanie

veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Okresného súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 14/02 a postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 174/04.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti okrem iného uviedol:

„Návrhom zo dňa 25. 01. 2002... som si uplatnil vyslovenie neplatnosti okamžitého zrušenia pracovného pomeru a nárok na náhradu mzdy, pretože odporca N. a. s. N. mi dňa 26. 11. 2001 doručili rozhodnutie o okamžitom zrušení pracovného pomeru, ktoré ja považujem za skutkovo a právne neodôvodnené.

U odporcu som pracoval ako majster výroby podlahoviny, pričom dňa 19. 10. 2001 mi bola zistená krádež podlahoviny a v súvislosti s vyšetrovaním bolo konštatované, že som dal príkaz na vyrobenie podlahoviny bez evidencie a z tohto dôvodu bol so mnou okamžite zrušený pracovný pomer.

Musím zdôrazniť, že som nemal nič spoločné s krádežou, čo bolo nesporne orgánmi polície preukázané.

Pri svojej práci som postupoval podľa pokynov svojich nadriadených, pričom podlahovina vyrobená ako odpad bola použitá na riešenie reklamácií, na zlepšenie pracovného prostredia v iných prevádzkach odporcu i ako sponzorský dar odporcu...

Okresný súd v Prievidzi rozsudkom č. 16 C 14/02-166 zo dňa 27. 05. 2004 môj návrh zamietol a rozhodol, že som povinný nahradiť štátu trovy konania Sk 577,30 a odporcovi Sk 91. 500,- ...

Prvostupňový súd dospel k názoru, že sa v danom prípade nejedná o preklúziu nároku a skončenie pracovného pomeru považoval za platné...

Proti rozsudku Okresného súdu v Prievidzi č. 16 C 14/02-166 zo dňa 27. 05. 2004 som dňa 13. 08. 2004... doručil súdu v zákonnej lehote blanketné odvolanie, ktoré som odôvodnil dňa 31. 08. 2004... a odôvodnenie som doručil súdu dňa 03. 09. 2004.

Uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. 5 Co 174/04-243 zo dňa 03. 06. 2005... bolo moje odvolanie odmietnuté podľa § 218 ods. 1 písm. d) O. s. p. z dôvodu, že nemalo náležitosti podľa § 205 ods. 1 O. s. p. (znenie O. s. p. s účinnosťou do 30. 09. 2004 v nadväznosti na ust. § 355 O. s. p.).

Je nesporné, že som nevyužil zákonné možnosti na súdnu ochranu, čo však bolo zapríčinené výlučne mojím advokátom..., ktorého chybou bolo súdu oneskorene doručené odôvodnenie odvolania a preto sú tu podľa môjho názoru dôvody hodné osobitného zreteľa preto, aby Ústavný súd prijatie mojej sťažnosti neodmietol v zmysle § 53 ods. 2 zák. č. 38/1993 Z. z. i keď som nevyčerpal opravné prostriedky, ktoré mi zákon na ochranu mojich základných práv alebo slobôd účinne poskytuje...“

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd na základe jeho sťažnosti takto rozhodol:

„1. Právo M. U. na spravodlivé rozhodnutie vo veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 46 ods. 1 a 48 ods. 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom pod č. 16 C 14/02 a na Krajskom súde v Trenčíne pod č. 5 Co 174/04 porušené bolo.

2. Rozsudok Okresného súdu v Prievidzi č. 16 C 14/02-166 zo dňa 27. 05. 2004 a uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č. 5 Co 174/04-243 zo dňa 03. 06. 2005 sa zrušuje a Okresnému súdu v Prievidzi sa prikazuje vo veci konať a rozhodnúť bez zbytočných prieťahov.

3. Okresný súd v Prievidzi je povinný nahradiť M. U. trovy právneho zastúpenia v sume Sk 5.302,- (slovom päťtisícristodva korún slovenských) k rukám advokáta JUDr. J. S... do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods.1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri

predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých ústavný súd nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Pokiaľ ide o časť sťažnosti týkajúcej sa sťažovateľom namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd rozhoduje o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa, len pokiaľ o ich ochrane nerozhoduje všeobecný súd. Ústavný súd vychádza z názoru, že vo veci sťažovateľa nie je daná jeho právomoc. Ako vyplýva z obsahu sťažnosti o odvolaní proti rozsudku okresného súdu vydaného v konaní sp. zn. 16 C 14/02 rozhoduje na základe podaného odvolania odvolací súd, t. j. krajský súd.

Z uvedených dôvodov ústavný súd dospel k záveru, že vo veci sťažovateľa tu bol ešte iný súd (čl. 127 ods. 1 ústavy), ktorý bol oprávnený a povinný rozhodovať o tom, či došlo alebo nedošlo k porušeniu sťažovateľom označených základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, tak ako to tvrdí v sťažnosti. Sťažovateľ tým, že podal odvolanie proti predmetnému rozsudku okresného súdu, sám uznal, že má k dispozícii opravný prostriedok v systéme všeobecného súdnictva.

Navyše, sťažovateľ tiež sám uznal, že nevyužil zákonné možnosti na súdnu ochranu (chybou jeho právneho zástupcu bolo okresnému súdu oneskorene doručené odôvodnenie podaného odvolania), v dôsledku čoho krajský súd ako súd odvolací jeho odvolanie proti rozsudku okresného súdu z 27. mája 2004 č. k. 16 C 14/02-166 odmietol uznesením z 3. júna 2005 ako odvolanie, ktoré nemá náležitosti v zmysle § 205 Občianskeho súdneho poriadku (č. k. 5 Co 174/04-243).

Vychádzajúc z týchto záverov ústavný súd nezistil žiadny ústavný dôvod na to, aby sa v tejto veci neriadil princípom subsidiarity svojej právomoci, ktorý je ustanovený v čl. 127 ods. 1 ústavy, preto aplikujúc tento článok ústavy a § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť v tejto časti pre nedostatok svojej právomoci už po jej predbežnom prerokovaní.

2. Sťažovateľ namietal aj porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu a krajského súdu v označených konaniach.

Ústavný súd sa v uvedených súvislostiach zameril na preskúmanie opodstatnenosti sťažnosti sťažovateľa, keďže pri sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď k porušeniu označeného práva došlo alebo porušenie v tom čase ešte trvalo (I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00).

Okresný súd rozhodol v namietanej veci sp. zn. 16 C 14/02 rozsudkom z 27. mája 2004 (doručeným 16. júla 2004). Proti rozsudku podal sťažovateľ 13. augusta 2004 odvolanie, ktorého odôvodnenie bolo doručené 3. septembra 2004, t. j. po zákonom ustanovenej 30-dňovej lehote. Následne krajský súd odvolanie sťažovateľa uznesením z 3. júna 2005 odmietol. Z uvedených skutočností vyplýva, že okresný súd ani krajský súd v čase podania sťažnosti sťažovateľa ústavnému súde, t. j. 19. augusta 2005, už nemohli žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh namietaných konaní, prípadne prietahy v týchto konaniach.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť v časti namietajúcej porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v označených konaniach okresného súdu a krajského súdu po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Nad rámec tohto odôvodnenia ústavný súd dodáva, že splnomocnenie sťažovateľa na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom tiež nespĺňalo náležitosti požadované zákonom o ústavnom súde, keďže v ňom nebolo uvedené, že sa udeľuje na takéto zastupovanie (§ 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde), ale na zastupovanie vo veci podania podnetu na mimoriadne dovolanie proti označeným rozhodnutiam všeobecných súdov v sporoch sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. februára 2006